

LOJZE TOV KONJIČEK!

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO
MEDSEBOJNE STIKE.

OBLETNICA

CENJENI BRALCI!

Zgleda da smo postali eno leto starejši, saj praznuje L.konjiček že prvo obletnico. Ne vem kaj mislite Vi, ampak po mojem mišljenju mineva čas prehitro.

Tukaj sedim v svoji "delavnici" in premišljam, gledajoč skozi okno. Pravi jesenski dan je danes. Od časa do časa dežuje in mrzel veter vleče svojo pot. A naj popijem še eno kavo? Ne, ne bom, saj sm popil že dve.

Nekam strmim. Ma hudiča, kaj je danes z mojo glavo? Kje je koncentracija? Zunaj vidim poštarja, vrgel je dve pismi v nabiralnik. No, hvala Bogu, pošta me bo prebudila. O vsi božji potomci, dobil sem od svojega sina iz Fremantla kartico - za očetov dan, nekaj tednov za tem. Drugo pismo je tudi od sina, za mlajšo hčerko, ki živi že pet let v stran od mene, poročena.

Poleg mene na podu sedi maček (edini so-prebivalec v hiši z menoj, razen če je še kje kakšna miš) in "gundra" (prede). "Tiho bodi", mu pravim, "me moti v premišljanju".

Moje oči "vandrajo" po delavnici. Ob steni na levi strani velika pisalna miza, naložena s papirjem, knjigami, kasetami znamkami (tudi te zbiram in če kdo hoče, mi jih lahko pošlje po prosti volji) in Bog ve še kaj. Dostop do te mize je nemogoč. Čez pisalno mizo so police, natrpane z vskim sundom. V kotu omarica z isto vsebino. Pred menoj okno in manjša pisalna miza (nekdanji "Studj desk" moje hčerke), na kateri je ravno dovolj prostora za pisalni stroj. Na desni strani spet police. Na bližnji polici stoji "flaša" z domačim šnopsom (požirek), spet papir, računi, kuverte in cela vrsta "mešanega blaga". Na desni steni slike, razglednice, vrata, za vrati "Notice board". Na steni od zadaj spet polica, pod polico kopirka na omarici, zraven miza s papirjem. Bog mi pomagaj, vse zgleda kot Berlin po bombardiranju.

Spet gledam na polico na desni od mene. Ja, ta flaša s šnopsom. Glej ga šmenta, ta pa "izhlapeva"! Pa še hitro gluk, gluk, še en sluk, preden bo vse izhlapelo.

No vidite, sedaj sem se pa zdramil. Ja, kje sem bil? A, že vem, hotel sem pisati. Na, na Lojze, pridi k sebi! Saj veš, prva obletnica Konjička.

Cenjени naročniki, sodelavci, prijatelji in še vsi
ki ste o konjičku že nekaj slišali!

ČESTITAM Vam vsem in čestitke spremlja moja globoka hvaležnost do Vas za Vaše sodelovanje in čitanje. Da ni Vas, bi ne bilo Konjička!

Če gledam v preteklost zadnjega leta, se čudim, kako je nastal v za-

četku "Kotiček" in pozneje "Konjiček". Nikdar nisem mislil, da bi enkrat postal pisec. Kar se tiče Konjička, je bil ta namenjen le kod priloga klubskim novicam v Perthu iz enostavnega razloga, ker so bile novice sicer zelo uradne, drugače pa mrtve. Dve leti zaporedoma, pri dveh različnih odborih sem prosil, da mi to prilogo dovolijo, pa nisem bil uspešen.

Seveda ni moja narava takšna, da, če sem se enkrat zaletel v zid, da bi potem kot penzionist enostavno obsedel ob oknu (ali na pragu) ter gledal skozi okno kdo gre mimo hiše, koliko je dobrih znancev in koliko takšnih, katere bi raje zavezal v žakelj in jih potopil (z mlinskim kamnom) v morje.

Prepoznal sem, da se bo te malo moje pastirske pameti, ki je še obvisela v moji "tikvi" posušilo, če ne izhlapelo in vedel sem, da se mora nekaj zgoditi. Odločil sem se, da razpošljem 100 L. kotičkov (v moji polomljeni slovenščini) med naše ljudi tukaj in to neodvisno od nikogar. Prosil sem jih osebno in pismeno za prostovoljne prispevke, da se vzdržuje med nami vsaj nekaj slovensko pisanega, da se naučimo (spet) in vzdržujemo jezik naše matere, ker živimo že predolgo v stran iz dežele, kjer so naše korenine.

Iz tajniških časov sem imel še nekaj naslovov od Slovencev iz jugovzhodnih dežel Avstralije in poslal sem nekaj Kotičkov tja, med drugimi tudi Pavli Gruden. In takrat se je zgodilo: Ta šmentana Pavla, takoj me je okarala, kaj boš pisal samo za zahodno Avstralijo, iz Kotička mora postati Konjiček in ta bo "jahal" po celi Avstraliji! Basta. O joj, joj, joj, sem mislil, Zdaj si pa v "muži". Kaj boš sedaj? Boš ostal pastir ali boš postal pisec? Ma, kakšen pastir! Skoči iz muže v morje, v morje naših Slovencev, vseeno kje so. Oni te bodo razumeli in ti pomagali. A mi med nami ne iščemo ljudi, ki bi bili pripravljeni slovensko besedo sploh še zapisati? A ne veš, da so med nami ljudje, ki slovensko še vedno radi čitajo, pa če tudi jim slovenščina ne teče več kot jim je tekla pred toliko in toliko leti?

Moje misli so prehajale ena čez drugo. Udarił sem se po glavi; seveda ima Pavla prav, zakaj ji ne slediti? Tudi Jože Žohar se je takoj zglasil z nasvetom, kako in kaj. S takšnimi ljudmi stvar ne more iti narobe. Tako je nastal L. konjiček!

Kaj smo dosegli?

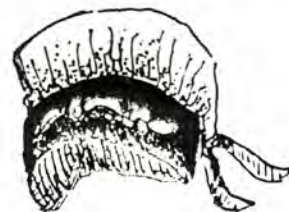
Po mojem mišljenju veliko. Konjičku so se kot dopisniki pridružili pesniki, pisatelji in navadni čitatelji, praktično iz cele Avstralije. Prišli smo bliže drug drugemu in dokazali smo, da so slovenski duh in slovenska beseda še zelo živi in da smo do manjših izjem sodelavni in zedinjeni.

Kam gremo?

V perspektivi vidim pred nami le uspeh sodelovanja, vseeno na kakšni stopnji kdo živi. Smo enotni in zavedamo se, da nam je skupnost potrebna. Pred vsem se pa moramo zavedati, da sodelovanje krepi korenine slovenstva, da smo garanti naših potomcev v zdomstvu. V tej zavesti slovenska beseda ne bo zamrla. NAJ SE JACIJO NASI STIKI!!

Iskreno, *Lojze*

P.S. Imam veliko zaupanje, da ostanejo naročniki Konjičku zvesti tudi v bodočnosti!

Muc mi pravi: Meu, meu. Jaz mu pravim: Jaz bi tudi (i)meu, pa nimam.

Naši naročniki pišejo:

Anka Makovec, Tasmania.

Z LOJZETOVIM KONJIČKOM PO
CVETOČIH ŠIRJAVAH ZAHODNE AVSTRALIJE!!!

Kaj nam, ko leta minejo, ostane v spominu, ko pogledamo nazaj na kako večje potovanje? Narava? Ljudje? Stroški? Pri meni je ze tako, da pridejo v poštev najprej ljudje, ki s svojo ljubeznivostjo napravijo trajen vtis. Narava? Oh da, ta te tudi prevzame, še posebno, če je tako edinstvena kot je pomlad na obalah Indijskega oceana.

Kolega Lojze Kossi nam je v Tasmanijo poslal povabilo: V Perth pridi na počitnice, saj imamo tukaj prostora za tebe in hčerko!

Že leta sanjarim, da bi pohitela skozi gozdove mogočnih Karri dreves, ki le tam kraljujejo, da bi videla in slikala divje cvetje, ki se širi preko planjav v nedogled - kot redko kje drugje na svetu. In kdo se ni slišal o čudovitih delfinih v Shark Bayu, kjer se divja žival in človek srečata s prijateljsko nežnostjo? Pa naše ljudi srečati - to pa to! Kovček je bil kar kmalu na red!

Z ladjo Abel Tasman sva s hčerko Anito, ki je imela šolske počitnice, zapustili domači Devonport, se preko noči prepeljali čez Bassov preliv v Melbourne in bili tam prestavljeni na udoben autobus, ki naju je v času dveh dnevov in dveh noči prepeljal na tisoče kilometrov preko avstralskega kontinenta v glavno mesto zvezne države - Zahodna Avstralija - Perth.

Človek bi se o takem potovanju razpisal po dolgem in počez, a za danes naj le povem, da sta naju v Perthu vse vesele, čeprav še krmežljave od dolge poti, v ranem jutru pričakala na autobusni postaji Loze Kossi in Ing. Žigon. Od tam naprej je šlo vse kot po maslu.

V dveh tednih sva s hčerko in lastnim šoferjem (g. Kossi) obredle ves ljubi jugozahod. Sredi cvetočih gozdov sva kar ponoreli s kamero in povečevalnim steklom. Človek bi mislil, da je padel v sam paradiz, tako neverjetno je bilo. Srečo sva tudi imeli, da sva prišli sredi pomladi, ko vse na vso močdehti, cveti in poje. Za konjička nam je zvesto služil njegov Kombi.

Na sever nas je popeljal g. Žigon v Nacionalni park Yanchep, v kraljevstvodlegend antične kulture Aboriginov. Družbo nam je delala tudi njegova simpatična in zelo razgledana hčerka Brigita.

Nikjer na svetu, kot v kraju po imenu Monkey Mia, ne boste zabredli na plazi v vodo in doživeli, da se vam iz morskih globin prijateljsko pridruži trop delfinov, se ob vaša bedra kot domači muc pomuza in in se ti pusti nežno treplati in se s teboj tudi z velikim veseljem poigra. Iz vseh koncev sveta prihajajo turisti gledati in filmati to čudo. Biologi s svetovno znanih univerz proučujejo ta fenomen, odgovora pa še vedno ne najdejo. Monkey Mia ima pet Rangerjev, ki pazijo, da ljudje zabredejo v vodo lepo in počasi, da teh čudovitih živalic ne prestrašijo. Obiskovalcem je tudi lepo razloženo na kakšen način se delfina lahko dotakneš, da ga ne nervira ali ustraši. So pa ljudje, ki teh navodil ne poslušajo in dožive to, kar so najmanj pričakovali - delfinov ugriz. V informacijskem centru je tudi bolničar s prvo pomočjo. Simpatija pa gre vedno le delfinom, ne ljudem, ki ne poslušajo in ne spoštujejo dejstva, da so oni v delfinovem teritoriju in ne obratno.

Dokler bom živa ne bom tega čudesa nikoli pozabila, mi je vsa navdušena zagotovila hčerka, ko sva se spet vrnili na jug, k našim v Perth.

Slovenci v Perthu, v Slovenskem klubu, kot v svojih lepih gostoljubnih domovih, nam bodo ostali v trajnem in toplém spominu. Prav nikogar nisva poprej osebno srečali, pa glej ga šmenta, tako je bilo kot da smo stari znanci ali pa še več - družina! Prijaznost je podajala roko domači širokogrudnosti, da se mi je kmalu porodil občutek, da bi bilo lepo kar tu ostati... Škoda, da sem na mojo tasmansko divjino in gorovje tako presneto navezana, pa bi se v to smer še kaj zmenili.

Segli pa smo si v roke z obljubo, da bodo v bodoče oni potrkali na naša vrata, na zelenem otoku pragozdov.

Tako ljubi moji rojaki se poslavljam z zahvalo v srcu in nepozabnimi doživetji, ki ostanejo tesno ob meni na mojih samotnih poteh.

Devonport, 19 Sept. 1988.

Pavla Gruden, NSW.

S V E T L O B A

Ljubezen je modrost brez izobrazbe
Ljubezen je učlovečenost življenja
Ljubezen je molitev brez prošnje
Ljubezen je bogastvo brez imetja
Ljubezen je visokost ponižnosti
Ljubezen je razkošje skromnosti

Ljubezen je uslišanje dobrega
Ljubezen je moč brez nasilja
Ljubezen je trdnjava duha
Ljubezen je nad časom
Ljubezen je da je
Ljubezen je prvo v človeku
in zadnje na svetu.

Ing. Ivan Žigon, Perth.

GEPEL SE VRTI.

(Vljudna neresnica: Vsaka podobnost z dogodki pred osemdesetimi leti je izključena.)

Veste kaj je "gepel"? To je naprava, ki se je nekoč uporabljala pri nas na kmetih. Vrtil jo je konj ali vol, hodeč v krogu. "Gepel se vrti", mi je dejal nek arestant, s katerim sem preživel pomladanske dni leta 1951 v mlinu naše birokracije, ker sem proti predpisom kupil (ne ukradel) pet ameriških dolarjev. Na ta gepel sem se spomnil danes, ko se mi je porodila sledeča povestica, v čast obletnice Konjička:

Nekoč je obstojalo veliko cesarstvo. Mnogo bratskih narodov je živelo eden ob drugem, vsi pa so ljubili in občudovali svojega starega cesarja z dolgimi brki.

@ Pa je eden od teh narodov, ki je bil močnejši od drugih, začel odzemat pravice ostalim. Domišljal si je, da je nekaj boljšega; prišlo je celo tako daleč, da ni več dovolil, da bi se ljudje drugega naroda pogovarjali v svojem jeziku. Dolžil jih je, da se neodgovorno množe kot zajci.

Država je imela za soseda zavidnega mejaša, ki bi si rad odšcipnil nekaj ozemlja, da bi si povečal svoje.

Tedaj je država vse, ki so zahtevali pravico in enakopravnost proglašila za veleizdajalce. Veleizdaja je bilo že to, če se je muha podelala na podobo prvega moža v državi, kot nam sporočajo humoristi tistega časa.

Proti ljudem, ki so protestirali na ulici, pa je poslala svoje vojake. Streljali so v množico in ugasnilo je nekaj mladih življenj.

Pa je prišla velika, krvava vojna. Poglavar države je umrl. Nezadovoljni in zapostavljeni narod se je pridružil sosedu in skupaj z njim ustanovil novo državo, v kateri je živelo veliko bratskih narodov eden ob drugem. Spet je prišla velika, krvava vojna in vsi so ljubili in občudovali novega - ne več cesarja - pač pa njega, velikega Vodjo, ki pa ni imel brk, ker se je med tem spremenila moda.

Minila so leta in veliki On je umrl.

Od tu dalje pa je treba začeti brati spet od tam naprej, kjer je znak @ : "Pa je eden od teh narodov...."

Gepel se vrti, ali ne?

Marcela Bole, Vic.

KONJIČKU ČESTITKE !!

Iz Pertha Konjiček že leto drvi,
vsak drugi mesec se oglasi.
Pove po pravici, nič ne zamolči,
zato mu želim - še naj živi!

Da žgancev nebo več kuhall,
kuhinjsko knjigo naj si dobi.
Samo to naj bo pazil,
da plin bo gorel.

LAŽ IMA KRATKE NOGE.

Laž ima kratke noge,
tako mi je mama dejala,
ko me je dete negovala.
Laž, balon po zraku leti,
a kmalu prazen na tleh leži.

Laž, ogenj se silno baha,
kako dolgo že plapola.
Dim molči in se smeje,
saj pred ognjem so tlele veje.

Laž z miško se je gostila,
a vse je zatajila. Pravi:
Nobene miši ne poznam,
niti velikih ne podgan.

Laž, po široki cesti vodi,
a kam, kadar zablodí?
Široka cesta se rada zgubi,
razkrinkana laž pa obleži.

Laž, vreča pirja polna je,
ki iz zvonika sprazni se.
Veter spiha pirje na vse strani,
spet pirje pobrati, junaka še ni.

DVA BRATA!

V okolici mesta sta nekdaž živela dva brata, to pričajo dve stari hiši obdani z vinogradi in travniki.

Nekega dne prepove sosed sosedu rekoč: Ti ne krajšaj si poti po mojih travnikih. Tudi Ti ne po mojih, mu jezno odgovori sosed.

Postavila sta si visoko ograjo, da se nista več videla. Prvi je imel na drugi strani Italijane. Po nekaj letih so bile velike spremembe. V tretjem rodu so govorili vsi otroci italijansko.

Drugi sosed je imel soseda Avstrijca. Tudi tam so bile spremembe. Živel je tretji rod, a tudi teh otrok ni stera mati razumela. Slišala je: Javol blumen štrase, ziben zagen, grosen ezel niks fršten.

Na drugi strani mesta so živeli sosedje vsa leta v slogi in velikem prijateljstvu. Tretji rod je še govoril jezik stare matere. V poletnih večerih so prepevali lepe slovenske pesmi. To je dokaz, da sloga in red vzdržujeta svet. Nered in nemir, pogube je vir. To je star pregovor.

Strinjam se z idejo Jožeta Judriča, omenjeno v "Vestniku". Dovolj nas je Slovencev v Avstraliji in lahko bi imeli zraven verskega časopisa "Misli" še en skupni časopis vseh društev v Avstraliji.

Športniki različnih narodov skupno igrajo, tekmujejo in so prijatelji. Zakaj nebi tega posnemali pisatelji? Vsak pisec je zrcalo samega sebe, posebno samorastniki, ki pisejo to, kaj jim narekuje srce.

Pisatelji, prosim položite roko na srce in sprejmite pod svojo streho tudi samorastnike, ki niso krivi, da nimajo univerznega šolanja. Ga nimajo, imajo pa od Boga dar, dar in ljubezen do pisanja.

Upam, da se bomo Slovenci na peti celini prišrčno objeli, se zavedali da smo Slovenci in, da to hočemo tudi ostati. Živel slovenski rod, tu in vse povsod!!!

Marcela Bole

PROFESORSKA

Tovariš profesor, zdravnik je prišel ... Pregledal Vas bo!

—Vedno me nekdo moti. Recite mu, da sem bolan ...

Danica Petrič (NSW.) nam je poslala nekaj lepih pesmi njenega dobrega prijatelja, g. Stanko Aster-Staterja.

Obisk na Vrbi
Dom Franca Prešerna.

- 1) France, ves srečen sem da stopam v Tvojo hišo,
kjer Mamica Te zibala je vsem Slovencem.
Slovenski Rod si v pesmi dvignil v čast najvišjo,
ter krono slavno sebi splel si z večnim vencem.
- 2) Slovenski Narod ves se Tebi, France, klanja,
In Tvoje pesmi vse navdušeno prepeva.
Glej, Vrba tvoja bujne klice spet poganja,
krivične meje trese ko Tvoj glas odmeva!
- 3) Ti, France, mirno spi in čakaj na vstajenje:
Ti veš da vstali bomo še iz te nesreče.
Tvoj duh prostosti pribori nam spet rešenje.
- 4) Tvoj glas prebuja Terst, Celovec, ter vse speče,
saj pesem Tvoja hraste trese kot grmenje:
kot grom zgrmi naj... da podre vse mejne ječe!

Golobček pismonoša.

Moj poklon Ljubki Šorli.

Strupen jeziček.

- 1) Golobček nežnomili pismonoša,
vsem upe, želje, pisma izročiš,
vsa okna in policke spreletiš,
oh, čuj, kar moje srce te naproša!
 - 2) Tam Ljubka je, res duška meni draga:
z Gorice nam pesmi ter luč prižiga,
kot Slavček žvrgoli... da srca dviga,
med cvetjem našim krasna cvetka blaga.
 - 3) Golobček, nesi Ji ta moj poklon,
čeprav preprost, v ljubezni se poda:
naj v pesmi poje milo Ji kot zvon!
 - 4) Moj šopek je, ...kot srce splesti zna,
iz ljubkih cvetk ...in ne umetnih kron:
saj cvetka moja klije iz srca!
- Strupen jeziček kot blazen je pes
ki z dneva v dan poseda, voha laja.
Pobudnikom pa skaže ves svoj bes
ce delo pridnih rok poraja.
- Priliznjen besedici okrog mize,
povoha te in zadnjo plat obliže.
Zahrbtno pa se zdere in ugrize,
da zlo jezika seže na najnižje.
- Le sebi podlež bolhe naj obira,
zaritni krak sam sebi naj udriha,
od bratov svojih trud naj ne podira.
- Svoj smrček žolt naj malce gor priviha,
ter časa marnih rok naj ne zavira:
pesiha naj le sebi pod rep piha.

Trojni stoprocentni strel.

- 1) Tri fantje strelci v ostri tekmi na strelišču.
Ljubljančan prvi je pomeril in vstrelil:
na deski centru pike je oko prebil!
Zadel je stoprocentno, točko tik v središču.
- 2) Ljubljančanu sledi izurjen Goričan.
Okno napne, pomeri, stisne petelina:
skoz isto piko je zarila strel brzina!
Zadel je stoprocent, kot pičil bi na dlan.
- 3) Za bistrim Goričanom je sledil Terstinec;
naperi, počí in komarja s pokom splaši
ter glasno zareži: "Komar, zdaj si skopinec"!
- 4) Pod desko je komar ležal v napitni čaši;
strel jajčnik mu je zbil in pičli spolni rinec.
Nikoli več komar se v Terstu ne pajdaši...

NOVI SVET

Zima, polje v ledeno srajco zavita,
za škripajočim oknom čepim skrita,
da mraz bi ne našel poti
v moje ostarele kosti.
Kar mi pomlad je natočila,

zima bi rada odtegnila.
S poslednjo silo v ledeno plan kričim:
"Glej sin! Obzorje žari!
Nov svet kali.
Na polje stecimo - jaz, Ti in vsi!"

Frank Zakšek, Perth.

GOZD, NEZNANA ZNANKA

Čeprav je v naravi videti vse tako enostavno, gre v resnici za zelo kompliciran, vendar perfektno delujoč sistem, ki ga človek zelo malo pozna in ga nikoli nebo povsem spoznal. Tudi gozd se zdi zelo enostavna tvorba.

Za večino ljudi je to skupek dreves, za nekatere tudi skupek rastlinja živalstva. Tu pa je še vrsta medsebojno delujočih procesov, o katerih vemo zelo malo oziroma nič. O gozdu kot naravni tvorbi vemo prav tako malo kot o človeku. Včasih se zdi, so pa daleč od resnice.

Navajamo nekaj podatkov, ki potrebujejo takšno oceno in takšen občutek. Drevo je najčudovitejše živo bitje na zemlji. edino je, ki proizvaja hrano samo zase. V procesu fotosinteze tvori organske stvari, ki jih uporablja za svoje življenje kot vsa živa bitja.

Ima najčudovitejšo črpalko, ki črpa vodo 50-70 m. visoko, česar črpalke, ki si jih je izmislil človek, ne zmorejo.

Hrano, ki jo pridela, razdeluje po listih, rastnih vršičkih, koreninah, v kambij in drugam z elektronsko natančnostjo - nikjer nič ne manjka, kjer je bolj potrebna, tja jo pošilja. Tako popolnega transportnega sistema ne poznajo niti japonske železnice.

Človek si zlasti zadnje čase prizadeva izkoriščati sončno energijo. Drevo (rastlina) dela to že nekaj 100 milijonov let.

Kakšne fantastične zmogljivosti se skrivajo v drevesu, razkriva na primer podatek, da na 1 km.² hrastovega gozda izhlapi dnevno do 110 milijonov litrov vode.

Največja drevesa na svetu tehtajo do 1.200 ton (Kalifornija). Takšno drevo je zrastle iz semena, ki je tehtalno le 4miligrame (0.004g). To pomeni, da je v rasti povečalo svoje lastno maso do 250 milijonkrat.

Takšna drevesa vsebujejo 1.400² lesa. V naših razmerah je to 7ha povprečnega gozda z 20² lesne zaloge po enem hektarju.

Nekavrstna bora v Ameriki ima 25 kg. težke storže. Brezovo drevo (eno) pa proizvede v 28 letih toliko semena, da bi z brezo lahko posejali vse kopno na zemeljski obli.

Pelodno zrno bukve tehta 0.000018g. V Švici so izmerili, da pade v spomladanskem času (opraševanje) na 1km.² 50 kg. pelodnega zrna. Veliko truda je potrebno za ohranitev vrste.

Najstarejša živeča drevesa (ki pa seveda niso prva) so stara 4500 let. Preživela so 80 človekovih generacij.

Najpočasneje rastejo drevesa na Aljaški, kjer rabi smreka 150 let, da zraste 28cm. visoko. Pri nas zraste topol tudi do 4m. v enem letu.

Takšnih dokazov o kompliciranosti, hkrati pa nepredstavljive dovršenosti narave je še veliko. Toda za te vsaj vemo. Veliko jih pa še ostaja, o katerih niti toliko ne vemo, da bi o njih lahko razmišljali.

NOGOMET

— Oči, kaj pa naredi nogometaš, ko ne vidi več dobro?
- Nogometni sodnik postane, sinko...

Filip Hobič, Perth: Nam je prispeval to pesem, ki se izhaja iz vojnega časa.

1/42

Od kar sem jaz v grad prišel,
je križev pot za me začel.
dobil sem Žolita in Švarca,
oba sta mirna, nikdar norca.

Ko se bliža dan vesel,
nas kliče ekonom Guzelj.
Fantje auf, povem vam to,
da šarci vas že čakajo.

Tu kuharce so res lepe,
to želodcim našim je gorje,
mi tarnamo da je zanič,
a vse to ne pomaga nič.

V kafetu zjutraj cukra ni,
na žgancih pa še manj masti.
Ko južnat gremo opoldan,
nas čaka ričet še neslan.

Za malco pa je s'rov fižol
in prav'jo da še takga nov.
Da bi ga zdavnaj zmanjkalo,
kolk' boljše bi za nas bilo.

Večerna ura bliža se,
na mizi pa že mocnik je
in zraven skleda s krompirjem,
z največjim jemo mi veseljem.

Ko s šefom skupaj prideva,
prijazno se pogledava.
Odkrijem kapo, dober dan,
gospod Baron in naš župan.

Na moj pozdrav pa mi sledi,
baraba in bandit si ti,
le pojdi hitro mi spred oči.

V gojzd mi pojdi po drvà,
in glej kedaj boš ti doma,
da orala jo ne bodeva.

Kosec Janko kindal je,
v Klgenfurt bi peljal se,
a kaj mu nuca kindati,
če šef ga od hiše ne pusti.

Traktorfirer bos postal
in nase njive bos oral.
Pri nas ostani Janko ti,
da srečen boš vse žive dni.

Je Torkar Johan kunde bil
in se bolan je naredil.
Z lahkoto on je proč ušel
in raje na mejo delat šel.

Je Markic Ivan kočijaž,
k Francu pride prav počas,
posod mi Bobita za v Kranj,
ker z Juto me je fjakat sram.

Prižene kravo kmet z vasi
in vpraša kje spet Viko spi,
naj hitro bika mi spusti,
ker meni se zelo mudi.

Sezidat cerkev jaz bi dal,
če imel bi kapital.
Notri za tron postavil bi
Marijo sedem žalosti.

Nikdar ne bom pozabil to,
kako z menoj je v gradu blo.
Spomladi jaz sem v grad prišel,
v jeseni spet iz grada šel.

Zdaj vpraša kmet kolk je dolžan,
da v redu bo na sodni dan.
Viko mu odgovori,
prijatelj daj mi Marke tri,
da bova kvit vse žive dni.

Majerca je res gospa,
v svinjaku ima škafa dva.
Res urne njene so noge,
še s polnim škafom hitro gre.
Svinjak hotel je "Cvilion"
gospa leti kot avion.

Potočnik Franc res velik je,
čeprav že pol v grobu je,
on se dela ne boji,
samo z levico vse nardi.

V štali sta pa vola dva,
za šefa imata Johana.
Na skrinji Alič rad sedi
in v roki cigaret drži.
Saj futrat se mu ne mudi,
ker Duks še prav nič siten ni
in Apis tud že potrpi.

Če suhega šnopsa si želiš,
ga lahko prav takoj dobiš.
Le pojdi malo pod balkon
in tam ga boš dobil zastonj.

Ko zjutraj sedem zazvoni,
iz štirih pridejo vasi,
dekleta in žene
prav zale in brhke.

Besedo glavno pa ima
Učkova iz Smlednika,
najstarejša od deklet
v gradu je že dvajset let.

Ta prekleta Oberna
kolk za govorit ima.
Se jezik urno ji vrti
za pošto znamke treba ni.

Povej mi ljubo ti dekle,
če paše tebi tud sadjè,
kot nedolžni Obrni,
ki nikdar trebuh je ne boli.

Dekleta to povem vam jaz,
čežano jesti to ni špas,
ker v njej je ponarjeni kvas.
Po njem rad trebuh je napet,
celih mesecev devet.

Kadar mimo Jška grem,
ponižno notri se ozrem,
kjer je sladka kaplja zdaj,
ki not vabila me nekdam.

Veliko res imate firmo
kot slavolok za sveto birmo.
kaj nam nuca firma ta,
če Joško nic za pit ne da.

Za hlapca biti je slabo,
to je marsikomu znano.
Kdor poskusil je ta profesion,
ne bo hotel furati več konj.

Bi bilo boljše biti diplomat,
na rok' nositi prstan zlat,
v desnem žepu uro,
poznal bi diktaturo!

Avtor: Mirko Mohar, Smlednik 72.

BOŽIČ 1972

J. Ljubežič
in Marjanda

Kaj si je David predstavljal pod obljubo "tvoja hiša in tvoje kraljestvo bosta ostala pred teboj na veke"?

Tole: da njegov prestol ne bo prepadel,

da bo njegova dinastija vladala dokler Izrael obstoji, t.j. zmeraj. Krasna obljuba! Kje so pa divizije?

Ko bi David vedel takrat točno, kako se bo obljuba spolnila, bi bil razočaran: Marija na prvi pogled zelo navadno dekle; Jožef, na prvi pogled zelo navaden človek; Jezus, njegov potomec in spolnitev obljub danih Davidu, brez prestola, brez političnih moči, še svoje stranke ni imel. Skušnjava: Da ga bo Bog ogoljufal, da mu je obljubil nekaj, česar ni imel namena dati. Še Janez Krstnik: Jezus ni odgovarjal njegovim pričakovanjem, je bil prenavaden.

In vendar: Kristus nam je prinesel veliko več kot politično moč, gospodarski mir - saj nobeden politični sistem, gospodarski sistem ne more rešiti vseh političnih in gospodarskih problemov, ali večino problemov, ki tarejo neko deželo. Kaj šele končne probleme, ki jih često zgubimo spred oči, ko nas tarejo vsakdanji problemi, službe, odplačevanja itd; problem smrti - kaj bo po smrti? Sebičnosti - se taki idealisti še borimo ne le za ideale ampak do neke mere tudi zase; sebičnosti v nas - če smo pošteni do sebe (saj včasih še lahko prepričujemo sami sebe, ko doživimo neprijetne trenutke recnice, ko vidimo sebe, kakršni smo). Te probleme je prišel rešit Kristus.

Smrt: V svojem vstajenju, vsled katerega bomo vstali tudi mi.

Sebičnost: Ljubezen do Boga in bližnjega. Njegovo kraljestvo je mnogo močnejše in vseobsegajoče in globlje kot vse, kar si je mogel predstavljati David.

Torej: Bog je zvest svoji besedi, toda zvest na način, ki je tako globok, tako vseobsegajoč da se nam na prvi pogled zdi, da je Bog nezvest. To ni čudno: Bog je Bog; če bi ga popolnoma razumeli, če bi ga mogli preračunati, kakor preračunamo volilne rezultate, potem to ne bi bil več Bog, pač pa neka utvara, iluzija ne resnični Bog, pač pa neki maliknase lastne fantazije. Verovali ne bi v Boga, pač pa nekaj, kar smo sami sestavili in, čemur dajemo ime Bog.

Vprašanje: zakaj je Bog naredil to in to tako in ne drugače, zakaj je dopustil to in to - zelo razumljivo vprašanje in do neke mere dovoljeno vprašanje - ni greh, če poskušam razumeti Boga. Toda za tem vprašanjem se skriva - lahko - tudi nekaj drugega: Klicanje Boga pred moje sodišče, smešna ideja, če pomislimo, da je Bog meni odgovoren, da je moja modrost večja od njegove, da sem več kot On, da sem boljši kot On, da sem jaz merilo Boga in ne Bog moje merilo.

Kako so se naseljevali Slovenci!

Najprej so prišli na gornje Štajersko. Tam so nalleteli na velik kažipot. Na njem je v smeri Gorenjske pisalo: "Kdor ima rad visoke planine in mrzlo vodo, naj gre v to smer". Nekaj jih je odšlo tja in to so danšnji Gorenjci.

Na kraku, ki je kazal proti jugu, je pisalo: Kdor rad vince pije in se veseli, naj gre v to stran. Tisti, ki so šli tja, so postali Štajerci in Dolenjci.

Tisti, ki niso znali brati pa so ostali tam. To so "O b e r š t a j e r c i".

SE NI SPLAČALO

—Si se močno udaril? — da mami... Pa sploh nisi jokal!

— Nisem vedel da si tukaj.

Slovenci v Perthu in po celi zapadni Avstraliji POZOR!!

O B V E S T I L O !

Na Macquarie university (SYDNEY) je bila ustanovljena katedra, ki ima tudi oddelek za slovenščino. Uradni naziv je: School of modern languages at Macquarie university, slavonic studies, Slovenian section.

Slovenski sklad (slov. foundation), ki ga je ustanovila skupina zavodnih Slovencev v NSW, skrbi za koordinacijo med univerzo in slovenskimi organizacijami.

Ker je ustanovitev katedre izrednega pomena za Slovence, je naša dolžnost da jo podpremo.

Slov. klub v Perthu in posamezniki naj se povežejo z g. Ivan Kobal-om, predsednikom slov. sklada, za podrobnosti glede vpisa in načina podpiranja. Njegov naslov: Ivan Kobal, 4 St. Andrew place, Rydalmere 2116, NSW.

* *****

Simon Gregorcic - Poezije 1908.

Kmetski hiši.

Mogočna nisi, ne prostorna
In staval te umetnik ni,
Bolj kot bogata si uborna,
Preprosta selska hiša ti!

In vendar ne palač ogrómnih
In njih oiesku ne dom slavil;
A tebi dom seljakov skromnih,
Nesmrtén venec rad bi zvil.

Pač res ubóg si, mal, neznamen;
A dási mal in ne slovít,
Kakó ti nam si blagodaten,
Kakó za nas si znamenit!

Pomník le redek še se dviga,
Ki davnih nam je dní glasník,
Ti naša si najstarša knjiga,
Pravečen, živ nam spomeník.

Pravljíce, zgodbe praviš davne,
Ti v rékih čuvaš pramodróst,
Pradede nam opevaš slavne,
In src radóst in njih bridkóst.

Ti šege stare si ohranil,
Deduje jih po óči sin;
Le tí naš jezik si obranil,
Da ní zatrl nam ga tujčín.

Kar čas nam dal je davna leta,
Največ občúval nam si tí;
Kar zdaj nam daje in obeta,
Pod streho kmetsko nam zori.

Ta hiša nam je mati krušna,
Domovju steber je častít.
Iz kmetskih hiš nam hrana dušna,
Iz kmetskih hiš omike svít!

Ne v hiš mogočnih jasnem sevi,
Ki marmornat jih krije krov, —
Pod nizko streho, v skrajni reví
Rojén rešník je vseh rodóv.

In ne v dvorana h bogatínov,
Kjer blesk zakladov te slepí, —
Kjer dom seljaških je trpínov,
Rešítve zor se nam žarí.

Čítali bomo spet pred božícem!